

Arrest

nr. 281 743 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2021 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar halfzus. Op 5 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 21 september 2021 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Balen om te melden dat zij een nieuw dossier wenst op te starten als niet-EU studente. Op 16 mei 2022 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de PZ Balen-Dessel-Mol naar aanleiding van een woonstcontrole.

Op 16 mei 2022 wordt verzoekster gehoord en neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 17 mei 2022 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter vervanging van de beslissing van 16 mei 2022. Op 17 mei 2022 beslist de gemachtigde tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ter vervanging van de beslissing van 16 mei 2022. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Deze bijlage 13 sexies vervangt de bijlage 13 sexies van 16/05/2022

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Balen-Dessel-Mol op 16/05/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : L. voornaam : LVL T geboortedatum : (...)2002 geboorteplaats : Paramaribo nationaliteit : Suriname In voorkomend geval, alias: /

word een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17/05/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/07/2021 dat haar betekend werd op 19/07/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/07/2021 dat haar betekend werd op 19/07/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zij werd door de gemeente Balen op 19/07/2021 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij haar legaal in het Rijk verblijvende moeder mevrouw J. a, G. V. (°(...)1987, van Surinaamse nationaliteit) en haar halfzus D, M. Y. (°(...)2016, van Nederlandse nationaliteit). Betrokkene vroeg op 19/01/2021 verblijf van meer dan 3 maanden aan als familielid van D, M. Y. Dit werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 05/07/2021 door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing en het bevel werden aan betrokkene ter kennis gegeven op 19/07/2021.

Het feit dat betrokkene inwoont bij haar moeder geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de

Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van haar moeder. Daarbij, het loutere feit dat zij bij haar moeder verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene indien gewenst de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om haar moeder en halfzus in België te bezoeken, of zij kunnen betrokkene komen bezoeken in het land van herkomst. Ook via de moderne communicatiemiddelen kunnen zij hun band onderhouden. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart een partner te hebben, de genaamde heer D. A. (°(...))1997, nationaliteit: Nederland) die een verklaring van inschrijving bij de stad Antwerpen heeft aangevraagd op 10/03/2022. Betrokkene verklaart hoelang zij reeds samen zijn, noch met hem samen te wonen en een gemeenschappelijke huishouding te voeren. Zij heeft evenmin een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met hem. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en er is geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezins- en/of privéleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezins-/privéleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Betrokkene verklaart bovendien dat haar vader nog in Suriname woont. Evenzeer is zij nog geen 2 jaar in België, dus kan betrokkene moeilijk motiveren dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 17 mei 2022 ondertekent verzoekster een verklaring van vrijwillig vertrek. Op 21 mei 2022 was een repatriëring voorzien doch verzoekster weigerde te vertrekken.

Op 7 juni 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 8 juni 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Balen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan. Gezien de samenhang van de beide middelen worden ze gezamenlijk besproken.

"Eerste middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel; Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn; "de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld. Aangaande de duurzame relatie van verzoekster. Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat verzoekster een duurzame relatie onderhoudt met een Nederlandse onderdaan en dat beiden onder éénzelfde dak wonen.

Op 07.06.2022 diende verzoekster een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden in, op basis van artikel 47 van de vreemdelingenwet, in functie van haar Nederlandse partner, de heer D. A. J. S; Een inreisverbod betekent dat verzoeker onmogelijk voor de familierechtbank van Antwerpen zal kunnen verschijnen om zijn belangen te kunnen behartigen. Zijn rechten van de verdediging zullen hierdoor geschonden worden, hetgeen niet redelijk is.

Een inreisverbod brengt tevens de scheiding van verzoekster met haar partner mee. De verwerende partij zegt niet waarom een dergelijk scheiding in casu gerechtvaardigd kan zijn.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

Tweede middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

-1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. - 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster in casu vormt een gezin met een burger van de Unie, de heer D. A. J. S. van Nederlandse nationaliteit. Verzoeker en zijn partner hebben zich reeds voor de ambtenaar van de burgerlijke stand aangeboden met het oog op de wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoekster vermits zij verzoekster een inreisverbod oplegt. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoekster en haar partner.

Verzoekster zal zich genoodzaakt voelen om terug naar haar land van herkomst te keren zonder haar partner, dewelke niet gedwongen kan worden om België te verlaten.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn.

Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet; het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821,13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende: Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969,1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt;"

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat er aan verzoekster op 17 mei 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd afgegeven, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Ook blijkt dat aan verzoekster reeds eerder op 5 juli 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betekend werd en dat zij heeft nagelaten om hieraan gevolg te geven. Verzoekster heeft de voormelde beslissingen niet aangevochten. De voormelde vaststellingen worden dus niet betwist.

Gelet op het voorgaande kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name de welbepaalde elementen die de gemachtigde in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een disproportionele beslissing omdat zij gescheiden zou worden van haar beweerde partner. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verzoekster verwijst naar haar beweerde relatie met A. J. S. D., van Nederlandse nationaliteit en stelt dat zij zich met haar partner heeft aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op de wettelijke samenwoning.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster in gebreke is gebleven aan te tonen hoe lang zij een relatie zouden hebben of dat zij samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend met deze beweerde partner. In zoverre verzoekster in het inleidend verzoekschrift erop wijst dat op 7 juni 2022 een aanvraag tot verblijf werd ingediend in toepassing van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat deze aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan niet dienstig nieuwe stukken bijbrengen van na de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat zij zich met haar partner heeft aangemeld bij de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op wettelijke samenwoning. Verzoekster laat na hiervan zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen. Verzoekster betoogt dat het inreisverbod verhindert dat zij voor de familierechtbank van Antwerpen zou kunnen verschijnen om haar belangen te behartigen. Verzoekster laat na te preciseren of er wel een procedure hangende is bij een familierechtbank. Door de gemachtigde wordt niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de beweerde partnerrelatie niet is aangetoond en dat het dus niet volstaat om te spreken van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoekster verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder en Nederlandse halfzus, laat de Raad gelden dat in het kader van familiebanden tussen meerderjarige verwanten enkel van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake kan

zijn, indien bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk worden gemaakt, dit de gebruikelijke affectieve banden tussen familieleden overstijgen.

Verzoekster brengt geen stukken bij die van aard zijn aan te tonen dat zij werkelijk financieel en materieel ondersteund wordt door haar moeder. De vaststelling dat verzoekster niet in functie van haar moeder, maar in functie van haar minderjarige halfzus een aanvraag gezinshereniging indiende doet besluiten dat zij er zelf vanuit gaat dat zij niet ten laste is van haar moeder. Betreffende de aanwezigheid van de halfzus wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de band met de halfzus van die aard zou zijn dat zij als een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden beschouwd, te meer nu de aanvraag tot gezinshereniging met de halfzus op 5 juli 2021 werd geweigerd omwille van het gegeven dat de referentiepersoon sinds haar geboorte in België verblijft en er geen sprake is van een dreigende schending van haar recht op vrij verkeer en dat verzoekster geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan haar komst naar België.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont de schending van de motiveringsplicht niet aan.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC